

Poetul și marea...(1)

Ființa privirii de sus

de Slavomir ALMĂJAN

Poate că nu vom ști niciodată cine suntem fără să știm ce gol am lăsat în urma noastră, prin plecare...

Priveam pietrele rotunjite de la mal... Câteodată într-o îngrămădire anostă, altădată într-o singurățate cerșind parcă atenția poetului. M-am aplecat și am luat una dintre scoicile risipite pe mal. Alb sidefiu peticit cu nuanța nisipului dar și cu acel adânc azuriu din cioburile scoicilor din jur... Privesc acest rotund tainic al pietrei din mâna mea și mă gândesc cât adânc sau înalt, cât întuneric sau lumină, câtă furtună sau câtă pace în același timp pot sălășlui în el? Câtă istorie? În ea este urma cutremurului care a smuls-o din stâncă, este furia valului care a întors-o pe toate părțile, este tenacitatea apei care a slefuit-o timp de sute de ani, este lumina care a poposit peste ea în peregrinările ei de pe o plajă pe alta, este sumedenia de scoici zdrobite de ea, este privirea... Mă gândesc câte priviri s-au culcat pe suprafața ei în chemarea unui frumos stratificat în conturul ei... Câte priviri, atâtea forme, câte inimi, atâtea simțiri...

Poate că undeva, într-una din falezele Pacificului, mai există locul gol, o formă lăsată de desprinderea pietrei din mâna mea. Poate că undeva, în forma pietrei din mâna mea, în culoare sau dincolo de formă și culoare, într-un adânc mai adânc decât adâncul însuși, un sentiment pietrificat poartă nostalgia locului gol lăsat în urmă, al stâncii din care s-a desprins. Hmm... Mă gândesc că un altfel de plinătate, o plinătate pară, s-a întrupat în golul lăsat în urmă și în ceea ce a rămas din piatra desprinsă. Cine știe cât din nisipul plajei îi aparține? Îmi pare că aud un strigăt, de undeva din adâncul pietrei din mâna mea. Poate că strigătul pietrei deșțarate din mâna mea doar eu îl pot auzi. Sau poate este chiar strigătul meu, strigătul îmbrățișării mele cu depărtarea. Poate că umerii oboșiți de singurățate ai poetului poartă încă durerea nostalgiei după locul gol creat cândva, prin ruperea mea din Eden.

Poate că rotundul pietrei din mâna mea este doar un pas al trecerii în altceva împreună cu travaliul căutării de sine. Dacă aș locui în inima pietri din mâna mea, pe unde mi-aș căuta împlinirea ori întoarcerea la rădăcini? Să fie ceva din nisipul de lângă mine o parte din ce am fost? Să fie piatra încătușată în zidirea altcuiva o parte din mine?

Privind piatra din mâna mea, plimbându-mi palma peste ovalul ei multicolor, gândul mă duce la propriul meu destin, o ecuație cu miriadele-i de necunoscute... Fața lină a pietrei din mâna mea a fost cândva lăuntru unei stânci cu mult mai mari. Privirea mea odihnind pe rotundul ei este de fapt privirea într-un adânc de demult (!!!) Ce taină binecuvântată!

Poate că, într-un adânc lipsit de ideea de spațiu, destinul meu și al pietrei se întretaie într-o stelară simfonie a trecerii, a muririi în altceva, ca într-o continuitate din care ideea de cronologie este de nedescifrat.

Poate că nu vom ști niciodată cine suntem fără să știm ce gol am lăsat în urma noastră, prin plecare... Aici cred sau cel puțin poetul din mine crede că destinul meu și al pietrei din mâna mea se despart. Da, suntem cu toții, asemenea pietrei rotunde din mâna mea, desprinși dintr-o stâncă cu mult mai mare. A noastră este eternă! Prin căderea noastră, prin mușcătura în fructul oprit, noi am lăsat un gol infinit în eternitate. Sufierea lui Dumnezeu, adânc în ființa noastră a devenit un dor pietrificat după ceea ce am fost și nu mai suntem. Doar inima înviorată de chemarea Lui ne va duce pe drumul unei întoarceri minunate, la Stânca în care am fost meniți să fim în veșnicie. Este deasemenea o întoarcere minunată în noi înșine, prin trezirea dorului acela pietrificat, după ceea ce am fost rânduiri să fim.

Adevărat, furtunile, seismele, valurile care au trecut peste noi în umblarea noastră terestră au lăsat puțin în noi, chiar foarte puțin, care să semene cu ceea ce am fost înaintea căderii. O parte din noi poate fi în nisipul cine știe cărei plaje... Vântul ne-a dus pe unde nu voiam să fim, apele ne-au șlefuit în ceva ce nu vrem să fim, un zidar fără scrupule ne cimentează într-o zidire care nu este a noastră...

Dacă ar fi ca piatra din mâna mea să-și găsească adevărata identitate, ar fi trebuit să existe un ceva scris, un reper or regăsirea identității ar fi imposibilă... Poate că piatra din mâna mea, mai mică acum decât un ou de vrăbie, a fost cândva o stâncă în sine. Cine va ști?

Eu știu locul din care m-am desprins! Îl simt în plânsul rugilor mele, în privirea avidă de sublim, în mintea mea căutătoare de absolut, în inima mea, în cumpăna ei trudind la fântâna iubirii. Simt locul din care am plecat prin imensitatea crucii care a pus la răscruce puterea mea de a alege, prin infinitul sfârtecat de cuiele crucii, prin lumina cea dătătoare de pace, neîncăpută chiar de toate oceanele viselor omenești. Locul gol plătit cu ceea ce mintea omenească nu poate cuprinde, îmi strigă o identitate a cărei măreție poate surzi universul. Și, nu precum piatra din mâna mea, eu devin parte dintr-o zidire divină înspre care ființa mea, până la ultima fibră, tânjește.

Câteodată, poetul ascuns adânc în neliniștea mea, privește pietrele și inima lui înfiripată de dor deschide cătușele cu care a fost legată statuia unui sublim încă nedescoperit. Da, există un strigăt în pietre, câteodată al meu, câteodată al vreunui sculptor strigând statuii din adânc să vorbească...

(Nr.179/Feb.07)